

Οι εμπειρίες τῶν (Νέο)-Πεντηκοστιανῶν δέν εἶναι ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†)

Οἱ εμπειρίες τῶν πεντηκοστιανῶν δέν εἶναι καρποί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δημιουργοῦνται μέ εἰδικές τεχνικές. Ἄς πάρουμε γιά παράδειγμα μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ὀμάδες στή χώρα μας τήν “Ἐλευθέρα Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς”. Θά βασιθοῦμε στά φυλλάδιά της καί στίς μαγνητοφωνημένες ἀπό αὐτήν ὁμιλίες τοῦ ποιμένα της Λ. Φέγγου.

Ἡ κίνηση αὐτή συνδέει τήν κακοδαιμονία μέ τήν κατάσταση τῶν “ἐσχάτων καιρῶν”, πού περιγράφεται στήν Ἁγία Γραφή. Ἔτσι προβάλλει ἕνα “καυτό πρόβλημα” πού ἀποσχολεῖ πράγματι τόν ἄνθρωπο. “Ποῦ πᾶμε; Τί θά γίνουμε;”, αὐτός εἶναι ὁ τίτλος φυλλαδίου, πού ὑπογραμμίζει πῶς ἡ ἀνθρωπότητα πάει “κάθε μέρα ἀπό τό κακό στό χειρότερο” ἀσάθεια, ἀναρχία, τρομοκρατία, πόλεμοι, διαφθορά... Τίποτε δέν μπορεῖ νά σώσει τήν κατάσταση. “Ὅλα μαρτυροῦν πῶς “ὁ καιρός τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ πλησιάζει” (Ὁ Χριστός ἔρχεται γρήγορα, πολυγρ.). Μπροστά σ’αὐτή τήν πραγματικότητα ὁ ἄνθρωπος δέν καλεῖται νά ἀντιδράσει, ἐπιηρεάζοντας τό περιβάλλον του ἢ ἀλλάζοντας τίς κοινωνικές δομές, ἀλλά νά ἐνταχθεῖ στήν “ἐκκλησία τῶν σεσωσμένων”, νά ἐτοιμασθεῖ γιά τήν “ἄρπαγή”!

Οἱ χριστιανικές ἐκκλησίες ταυτίζονται ἐδῶ μέ τίς “κατ’ ὄνομα ἐκκλησίες”, μέ τήν “πόρνη Βαβυλῶνα” δέν ἀποτελοῦν τή “λύση”. Ἡ μόνη διέξοδος εἶναι ἡ “ἐκκλησία τῶν ἐκλεκτῶν”, πού ἐκπροσωπεῖ ἡ κίνηση. Αὐτή ἀποτελεῖ τήν ἐκπλήρωση τῆς προφητείας τοῦ Ἰωήλ, τήν τελική πεντηκοστή! “Ὅποιος προσχωρεῖ σ’αὐτή, γίνεται μεγαλύτερος ἀπ’ ὅλους τούς προφήτες, κι ἀπ’ τόν Ἰωάννη τό βαπτιστή! (Κασέττα 25.1.1983).

Ἡ τεχνική πού ἐφαρμόζει ἡ ὀμάδα δημιουργεῖ περιβάλλον καί καταστάσεις ὑποβολῆς. Στήν ἀρχή γίνεται κήρυγμα, στό ὁποῖο ἐντάσσονται ὕμνοι, καί σέ μία στιγμή, ὁ ποιμένας καλεῖ τούς νέους προσήλυτους νά κάνουν τό πρῶτο βήμα τῆς “σωτηρίας”:

“Ἄν καμμιά ψυχὴ θέλει νά δώσει τήν καρδιά της στόν Χριστό, μπορεῖ νάρθει ἐδῶ μπροστά νά γονατίσει καί νά πεῖ:

Χριστέ μου, σώσε με καί ἐλέησέ με, σφράγισέ με καί μένα μέ τό Πνεῦμα σου τό Ἅγιο...”. Κατόπιν συνεχίζεται ὁ ὕμνος καί στό τέλος ὁ ποιμένας προτρέπει: “ᾠ... ἐάν σύ θέλεις νά παραδοθεῖς στόν Χριστό,

νά πεῖ: “Κύριε θέλω κι ἐγώ...”. Πάρε μαξιλαράκι, γονάτισε καί θά σέ σώσει...!” Κατόπιν ξαναρχίζει ὁ ὕμνος... (κασ. 1.6.1982).

«Νά πεῖς: Κύριε, ἀναγέννησέ με· μπορεῖς νά τό πεῖς, πέστο σήμερα τό πρῶτ· Κύριε, σήμερα νά μέ ἀναγεννήσεις...» (κασ. 2.3.80). «Θά ψάλουμε τόν ὕμνο Ἰρέπει νά γεννηθεῖς... καί θέλω σήμερα τό πρῶτ, ἐάν κανένας δέν ἀναγεννήθηκε, νά ἀναγεννηθεῖ. Εἶναι καμμιά ψυχὴ πού δέν ἔχει ἀναγεννηθεῖ; Νά σηκώσει τό χέρι του!

- Μάλιστα! Ἐάν δέν ἔχεις ἀναγεννηθεῖ, σήμερα τό πρῶτ πρέπει ν’ἀναγεννηθεῖς»

Αὐτό τό «τυπικό» ἀκολουθεῖται σέ ὅλες τίς συναθροίσεις, ὥστε σιγά σιγά νά καλλιιεργεῖται συναίσθημα κατωτερότητας ὁποῖον δέν ἔχει ἀκόμη «ἀναγεννηθεῖ». Τότε ἀποφασίζει νά βγεῖ κι αὐτός μπροστά, νά πάρει τό μαξιλαράκι, νά γονατίσει, νά πεῖ: «Κύριε, ἀναγέννησέ με». Ὑστερα θά θελήσει νά λάβει καί τό «βάπτισμα μέ Ἅγιο Πνεῦμα». Κι ἀφοῦ ἡ γλωσσολογία εἶναι σ’αὐτή τήν ὀμάδα ἀπαραίτητο «σημεῖο», θ’ἀρχίσει κι αὐτός σέ λίγο νά «λαλεῖ γλώσσες»!

Μ' αυτό τόν τρόπο δημιουργείται έσωτερικός πόθος για τήν επίτευξη τέτοιων καταστάσεων. Πρόκειται για ιδιαίτερη μέθοδο προσευχής σέ ειδική έκστατική ατμόσφαιρα και σέ κλίμα, στό όποιο ό ένθουσιασμός αφήνεται έλεύθερος. Η άναγκαιότητα αυτών των έμπειριών προκαλεί ατμόσφαιρα ψυχολογικής πίεσεως, γιατί στήν περίπτωση πού κάποιος δέν έχει αυτές τίς πνευματικές έμπειρίες, τούτο αποδίδεται ιδιαίτερα στίς ομάδες εκείνες, πού φρονούν ότι χωρίς τό βάπτισμα του Άγίου Πνεύματος δέν υπάρχει έμπειρία τής σωτηρίας.

Όμως μ' αυτό τόν τρόπο έξαφανίζονται τά σύνορα μεταξύ τής δράσης του Άγίου Πνεύματος πού δημιουργεί γνήσιες πνευματικές έμπειρίες σάν εκείνη του άποστόλου Παύλου (Α' Κορ. Ιβ' 1-3) και ύποκειμενικών ή και δαιμονικών καταστάσεων, πού οδηγούν σέ "έμπειρίες". Ο άνθρωπος δέν μπορεί πλέον νά ξεχωρίσει τό γνήσιο από τό νόθο και θεωρεί καταστάσεις πού έρμηνεύονται είτε μέ βάση τίς φυσικές δυνατότητες του ανθρώπου είτε και σάν δαιμονικές επιδράσεις, ως "ένοίκηση του Άγίου Πνεύματος".

Από τό άλλο μέρος ή διδασκαλία για τό ότι τό "βάπτισμα του Πνεύματος" εκφράζεται μέ τό φαινόμενο τής γλωσσολαλίας, άσκει στους όπαδούς ψυχική βία, γιατί φρονούν πώς πρέπει νά έχουν αυτή τήν έμπειρία, προκειμένου νά συγκαταλεχθούν μεταξύ

των εκλεκτών. Έτσι πολλοί οδηγούνται στήν άπογοήτευση και στήν άπόγνωση, όχι στήν έν Χριστώ έλευθερία. Τή δυσκολία αυτή άναγνωρίζουν και βασικοί παράγοντες τής κίνησης των πεντηκοστιανών. Ο L. Steiner, διευθυντής τής Έλβετικής πεντηκοστιανής ιεραποστολής, παρατηρεί:

«Αυτή ή λανθασμένη διδασκαλία περί βαπτίσματος του Άγίου Πνεύματος είναι αίτία πολλών αιρέσεων και παρεκτροπών στήν κίνηση των πεντηκοστιανών... ό αριθμός εκείνων πού δέν βοηθήθηκαν (δηλαδή δέν έλαβαν τό "βάπτισμα του Άγίου Πνεύματος"), είναι μεγαλύτερος από όσο φαντάζεται κανείς. Η διόρθωση τής διδασκαλίας περί του βαπτίσματος του Άγίου Πνεύματος είναι άνάγκη άπολύτου προτεραιότητας» (παραπομπή: Reimer - Eggenberger 154).

Κατά τήν πίστη τής Όρθόδοξης Έκκλησίας, ή πνευματική ζωή δέν συνίσταται σέ έκστασιακές εκδηλώσεις. Η έκσταση καλεί τόν άνθρωπο νά εξέλθει του έαυτού του και νά συναντήσει τόν Θεό έξω από τόν έαυτό του. Αυτό είναι κατά τήν όρθόδοξη πίστη εκδήλωση κακού πνεύματος. Η ζωή έν Αγίω Πνεύματι προϋποθέτει τήν συνένωση του Άγίου Πνεύματος: Ρωμ. Η'11: «εί τό Πνεύμα του έγείραντος Ίησουν εκ νεκρών οικεί έν υμίν...», Β' Τιμ. Α'14: «τήν καλήν παρακαταθήκην φύλαξον διά Πνεύματος Άγίου του ένοικοῦντος έν ήμίν».

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΑΛΛΟΙΩΣΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΣΚΟΠΙΑ» «Μετάφραση Νέου Κόσμου»

τής Άννας Μπουρδάκου

Η Έταιρεία «Σκοπιά» των «Μαρτύρων του Ίεχωβά», από τόν καιρό τής ιδρύσεώς της, κινείται σέ ένα σχέδιο διδασκαλιών γεμάτο άντιφάσεις, μέ διδασχές, πού ή μία άντικρούει τήν άλλη και διαρκώς μεταβαλλόμενες. Φυσικά κάθε μεταβολή γίνεται πάντοτε μέ κριτήριο τό τί έξυπηρετεί τήν Όργάνωση. Βασικός σκοπός και στόχος ή διάθεση των προϊόντων της (Βιβλία - βιβλιάρια και άλλα).

Οί όπαδοί «τρέφονται» μέ όποια «τροφή» έχει κατασκευαστεί από τό Κυβερνών σωμα, ώστε νά επιτυγχάνεται ή πλήρης έξάρτησή των. Η έντυπη ύλη τής «Σκοπιάς» μέ τούς έντυπωσιακούς τίτλους και τίς φωτογραφίες, άλλοτε εϋδαιμονιστικές και άλλοτε σκορπώντας τρόμο, συντελούν στήν ύποταγή των θυμάτων. Όλα αυτά βέβαια καλύπτονται μέ τόν θεο-

κρατικό μανδύα και μέ συνεχή άναφορά στήν Αγία Γραφή: Τό λέει ό Ίεχωβά μέ τόν λόγο του στήν Αγία Γραφή, αυτό τό άκούει άδιάκοπα ό «μάρτυς» ώστε και αυτός μέ τήν σειρά του τό επαναλαμβάνει.

Τίθεται όμως τό ερώτημα για ποιά Γραφή όμιλούμε και σέ ποιά Γραφή άναφέρεται ή Έταιρεία; Δίότι ή «Σκοπιά» έχει κατασκευάσει τήν περίφημη Μ.Ν.Κ. (Μετάφραση Νέου Κόσμου), όπου ή αλλοίωση του κειμένου είναι σέ τέτοια τραγική κατάσταση ώστε τό συμπέρασμα είναι ότι πρόκειται για μία άλλη «Γραφή» και όχι αυτή των προφητών, των άποστόλων, αυτή τήν Αγία Γραφή τήν θεόπνευστη των Χριστιανών.

Στόν πρόλογο τής Μ.Ν.Κ. λένε οί Συγγραφείς: «Οί μεταφραστές αυτού του έργου, πού φοβούνται